

Proč kniha vznikla (poznámka autorů)

Naše maminka a babička Marie opatrovala v pozůstalosti po svém manželovi mnoho písemných dokumentů, jako např. osobní korespondenci, fotografie a vyznamenání. Mimo jiné i malé notýsky s denními záznamy manžela z pobytu ve Francii a Anglii za 2. světové války. Po roce 1990 se objevil zájemce o tyto dokumenty s tím, že je zpracuje do své diplomové práce. Rodině se bohužel vrátila zpět pouze část pamětí, chyběla zejména osobní korespondence. Deníky jsme naštěstí nikomu neposkytli.

Celé čtyři roky jsme zpracovávali písemnou pozůstalost po gen. Ing. Aloisi Vicherkovi a jeho manželkách Boženě a Marii, přičemž nejvíce práce nám dal právě přepis válečných deníků, které byly psány drobným, mnohdy těžce čitelným rukopisem. Tyto deníky, respektive notýsky, jsme museli nejdříve naskenovat do počítače, následně zvětšit, aby byly vůbec čitelné a mohli jsme je přepsat. Jejich obsah nás velmi zaujal. Rozhodli jsme se ke knižnímu vydání těchto dokumentů mimo jiné proto, aby byla zachována památka na gen. Vicherka podle pravdy bez lží a domněnek, které se objevily zpracované v knihách od jiného autora, vydaných na přelomu tisíciletí. Tyto knihy byly plné bezpochyby zaujatých autorových úvah a ničím nepodložených spekulací např., že „za pobytu v Anglii sbíral usvědčující materiály těch osob, které se nejvíce podílely na jeho odstranění“, nebo že „neuměl zapomínat ani odpouštět a pomýšlel na odplatu“. Když však probíhaly čistky mezi letci od roku 1948, osobně se zastával těch, které znal a snažil se vystoupit proti jejich nespravedlivému obvinění a vyřazení z letectva. Nehorázná je také spekulace autora o „důvěrném vztahu“ s pí. Hanou Benešovou, kterou opakovaně zdůrazňuje v průběhu celé své práce až do generálovy smrti. Lživé je i tvrzení, že gen. Vicherek již v roce 1943 věděl o smrti své ženy, přitom ještě v závěru roku 1944 Vicherek ve svém deníku vzpomíná na Boženku a děti, ptá se sám sebe, co je s nimi a proč o sobě nedávají vědět. Autor těchto knih měl sice k dispozici velké množství historických dokumentů, ale při hodnocení charakteru gen. Vicherka po roce 1948 cituje pouze názor plk. let. H. Prokopa, který žil od roku 1946 v emigraci. S tímto člověkem nebyl nikdy gen. Vicherek v osobním styku. I přes mnoho archivních zdrojů, které měl autor k dispozici, záměrně uvádí nepravdu, že gen. Vicherek byl dokonce členem KSČ. Život gen. Vicherka po roce 1950 měl být podle autora „bez problémů“, což ale naprosto nesouhlasí s těžkými životními podmínkami, se kterými se musela celá rodina v tomto období potýkat. Fakta, která uvádíme, hovoří sama za sebe.

Proti pomluvám se lze jen těžko bránit, proto i tato skutečnost nás postrčila k tomu, abychom důkladně nastudovali všechny dostupné materiály a sepsali tuto autentickou knihu. V knize naleznete opisy skutečných deníků a záznamů gen. Vicherka. Snažili jsme se doplnit informace o aktuálním dění a historickém kontextu doby. Rovněž jsme se snažili mnohdy velmi složitě dohledat podrobnosti o osobách, které gen. Vicherek ve svých denících zmiňuje pod krycími jmény. Doufáme, že naše kniha potěší čtenáře, kteří chtějí poznat skutečnou atmosféru tehdejší doby a pravdivé osudy jejich účastníků. Historie není černobílá a mnohdy se ani nedozvíme o skutečném hrdinství, které muselo být mnohdy pečlivě skrýváno před zraky mocných, a o těchto činech neexistují žádné záznamy.

[Alois a Zdeňka Vicherkovi \(syn a snacha gen. Vicherka\)](#)

Poděkování

Rádi bychom poděkovali Doc. PhDr. Ladislavu Kudrnovi, Ph. D. z Ústavu totalitních režimů, který nás při tvorbě této knihy morálně podpořil a inspiroval historickými fakty uvedenými na stránkách www.valka.cz.

Vzpomínky, úvahy, povídky, deníky a fotografie uspořádali a o historické souvislosti doplnili: Alois a Zdeňka Vicherkovi, syn a snacha gen. Vicherka. S úpravou pomohla jeho vnučka, Petra Vovsová a s propagací Zdeňka Honzíkova Vicherková.